

Република Србија
ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД
9 Пж 1317/19
11.06.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД, у већу састављеном од судије Верице Смиљанић, председника већа и судија Гордане Вуковић и Снежане Илић, чланова већа, у парници тужиоца, Привредног друштва „АМС ОСИГУРАЊЕ“ АДО из Београда, ул. Рузвелтова бр. 16, кога заступа адвокат Војо Беслаћ из Београда, ул. Браничевска бр. 6, против туженог, „ПУТЕВИ СРБИЈЕ“ АДО из Београда, ул. Булевар Краља Александра бр. 282, са умешачем на страни туженог, Привредним друштвом „Србијааутопут“ ул. Љубе Чупе, бр. 5, кога заступа адвокат Катарина Вуловић из Београда, ул. Крунска бр. 41/17, ради регреса, вредност предмета спора 107.150,67 динара, одлучујући о жалби тужиоца изјављеној против пресуде Привредног суда у Београду П 5422/2017 од 20.12.2018. године, у седници већа одржаној дана 11.06.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

I ОДБИЈА СЕ, као неоснована, жалба тужиоца и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Привредног суда у Београду П 5422/2017 од 20.12.2018. године.

II ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев тужиоца, којим је тражио накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Првостепеном пресудом, у ставу I изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца, којим је тражио да суд обавезе туженог да тужиоцу исплати износ од 307.150,67 динара, са законском затезном каматом на овај износ, почев од 27.03.2017. године па до коначне исплате, као неоснован, те је ставом II изреке одлучено да свака страна сноси своје трошкове парничног поступка.

Против наведене пресуде, тужилац је изјавио благовремену и дозвољену жалбу из свих законом прописаних разлога. У жалби је навео да је тужени, у складу са Законом о јавним путевима, дужан да обезбеди трајно, непрекидну и квалитетну заштиту јавног пута и да обезбеди несметано и безбедно одвијање саобраћаја на њему, тако да је обавеза управљача да уклања све препреке које се налазе на путу. Без обзира на чињеницу да ли је пас ушао на јавни пут на другом месту, то значи да се на истом налазио дуже време, те да је тужени био у обавези и имао могућност да га уклони. Стога је у потпуности неоснован став суда да пас на јавном путу представља вишу силу, а тужени није пружио

никакве доказе да се пас на коловозу нашао на начин који се није могао предвидети и који се није могао спречити. Како тужени није уклонио препреку са јавног пута, ради се о пропусту који се може уписати у кривицу туженом. Предложио је да другостепени суд, у смислу жалбених навода, ожалбену пресуду укине. Трошкове другостепеног поступка је тражио и определио.

Испитујући законитост и правилност првостепене пресуде, на основу одредбе члана 386 Закона о парничном поступку, Привредни апелациони суд је нашао да жалба тужиоца није основана.

У доношењу побијане пресуде, нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачке 1- 3, 5, 7 и 9 Закона о парничном поступку, на које овај суд, као другостепени, пази по службеној дужности.

Према чињеничном стању утврђеном до закључења главне расправе у спору мале вредности, предмет спора је регресна накнада штете коју је тужилац исплатио свом осигуранику, због оштећења путничког моторног возила марке ... ван рег. ознаке ..., у саобраћајној незгоди која се догодила године, око ... часова у месту ..., на државном путу ..., на деоници пута између петље и петље, када је АА, управљајући наведеним возилом, налетео на пса који је истрчао на коловоз и при том га ударио предњом страном возила, када је дошло до оштећења. Тужилац је, на име накнаде штете на возилу, оштећеном исплатио износ од 307.150,67 динара, па исти, на име суброгације, потражује од туженог.

Ценећи изведене доказе, првостепени суд је прво пошао од оцене да ли тужени за предметну штету може одговорати по правилима која важе за субјективну одговорност тј. одговорност по основу кривице или по правилима која важе за објективну одговорност.

У конкретном случају, тумачењем одредбе чл. 15. ст. 2. Закона о јавним путевима, првостепени суд је, имајући у виду да се према овој одредби одговорност управљача пута огледа у пропуштању благовременог извршења појединих радњи и предузимању одговарајућих мера на одржавању пута, нашао да је предвиђена управо субјективна одговорност управљача јавног пута.

Међутим, према образложењу првостепеног суда, и код једног и код другог вида одговорности, неопходно је доказати постојање штете и узрочно последичну везу између штете и радње штетника, што је оштећени дужан доказати, а што тужилац, на коме је био терет доказивања ове чињенице, није учинио. Тужилац је доказивао само чињеницу да је штета настала излетањем пса на пут и да је штетни догађај узрокован његовом изненадном појавом на коловозу, из чега аутоматски произилази да је заштитна ограда била неисправна, односно да није постојала на месту где је пас прошао на аутопут. Првостепени суд је закључио да сама чињеница да се пас нашао на коловозу не значи да је ограда неисправна јер је пас на коловоз могао доспети и на други начин осим кроз неисправну ограду. Присуство животиње на аутопуту, у конкретном случају пса, представља вишу силу и исто није узроковано пропуштањем туженог да поступа на означеном делу аутопута на начин прописан цитираним одредбама Закона о јавним путевима и исто се није могло ни избећи, предвидети, нити отклонити, јер се животиња може појавити из било кога правца, што представља основ за ослобођење одговорности, сходно чл. 177 ст. 1 Закона о облигационим односима.

Првостепени суд је констатовао да је тачно да је обавеза туженог да обавља радове редовног одржавања и заштите путева, али с обзиром да, у конкретном случају, није утврђена узрочност, тј. постојање узрочне везе између пропуста туженог у погледу одржавања аутопута и присуства пса на истом, то се не може говорити о његовој одговорности, јер да би се утврдила одговорност туженог у предметној саобраћајној

незгоди, поред настанка штете и његовог пропуста у одржавању путева, потребно је да између њих постоји узрочно- последична веза. Та веза у конкретном случају није доказана, јер тужилац до закључења главне расправе и није доказао да је постојало оштећење оgrade, дакле није доказао постојања пропуста на страни туженог.

Како тужилац имајући у виду напред наведено није доказао узрочно последичну везу између пропуста туженог у обављању радова и предузимању мера које се односе на одржавање и заштиту јавног пута и појаве пса на делу коловоза где се догодила саобраћајна незгода. то је суд нашао да је тужбени захтев тужиоца у целисти неоснован.

На утврђено чињенично стање, првостепени суд је правилно применио материјално право, дајући у прилог своје одлуке разлоге које у свему прихвата и овај суд као другостепени, а на основу одредбе члана 396 став 2 Закона о парничном поступку.

При овоме, тужилац у жалби наводи околности које су биле предмет оцене првостепеног суда и који се о тим чињеницама детаљно изјаснио. У конкретном случају, тужилац није доказао постојање узрочно- последичне везе између изостанка активности на редовном и ванредном одржавању пута и присуства пса луталице и штете која је на возилу настала услед ударца у пса луталицу.

Жалбеним наводима да је „суд у образложењу пресуде навео да нису изнети докази да је жичана ограда на месту саобраћајне незгоде била оштећена и да је овакав став супротан изведеним доказима, с обзиром да је сведок ББ у свом исказу нагласио да уз место незгоде постоји одводни канал“, тужилац фактички побија утврђено чињенично стање и оцену доказа, те исти нису били разматрани од стране другостепеног суда, јер нису дозвољени, имајући у виду да се у конкретном случају ради о спору мале вредности, у смислу одредбе чл. 487. Закона о парничном поступку, те да се пресуда, применом одредбе чл. 479. ст. 1. Закона о парничном поступку, може побијати само због битних повреда одредаба парничног поступка из чл. 374. ст. 2. овог закона или због погрешне примене материјалног права. При овоме, суд је битну чињеницу о постојању жичане оgrade и њеној неоштећености, утврдио, како из записника о извршеном увиђају саобраћајне незгоде, тако и из изјава саслушаних сведока.

Из наведених разлога, на основу одредбе члана 387 став 1 тачка 2 у вези члана 390 Закона о парничном поступку, одлучено је у ставу I изреке.

Како тужилац није успео у поступку по жалби, не припадају му тражени трошкови, па је, сагласно одредби члана 165 у вези члана 154 и 155 Закона о парничном поступку, одлучено у ставу II изреке.

ВС/БС

**Председник већа– судија
Верица Смиљанић, с.р.**

Тачност отправка оверава: